

Posudek diplomové práce
Jaroslav Špirk: Anton Popovič a jeho přínos k vývoji translatologie
Vedoucí práce: PhDr. Zuzana Jettmarová, MSc.

Autor si pro svoji diplomovou práci zvolil nesporně náročné téma – zmapovat a shrnout přínos Antona Popoviče k vývoji translatologie v domácím a zejména mezinárodním měřítku. Vlastní text rozdělil do tří oddílů – Biografie, Teoretická a metodologická východiska a Závěr. Už z tohoto popisu je patrné, že úkol, který si vytkl v úvodu, „stanovit místo Antona Popoviče ve vývoji translatologie, pospat jeho koncepci překladu jako procesu a textu na jedné straně, jeho pojetí 'vědy o překladu' na straně druhé, a zároveň poukázat na aktuálnost některých jeho konceptů pro dnešní teoretické myšlení o překladu“ byl velmi vysoký a ne vždy se jej podařilo autorovi zcela naplnit. Na druhé straně je třeba připomenout, že se jedná v zásadě o první monografickou práci, která je Popovičovi věnována, a o to byl autorův úkol náročnější. Za velmi vhodné a podnětné považuji v této situaci, vedle rozsáhlého a hlubokého studia pramenů a literatury, také využití metody orální historie, a to i přes úskalí, které mohou vzpomínky pamětníků znamenat.

Značná část práce (28 str.) je věnována Popovičovu životopisu, a to jak osobnímu, tak vědeckému. Uznávám, že je obtížné se u tohoto tématu vyhnout publicistickému pojetí, nicméně oddíl 2.1.2., věnovaný rodině, považuji vzhledem k tématu práce za poněkud redundantní (čím se zabývají Popovičovi synové opravdu podle mého názoru s přínosem A.P. k vývoji translatologie nesouvisí), i další aspekty týkající se např. Popovičových dobových postojů a vztahů ke kolegům bylo možné, podle mého názoru, zařadit např. do dodatků nebo příloh diplomové práce. Autorovi se totiž ne zcela podařilo některé otázky neopakovat, informace o překladech Popovičových prací by bylo asi vhodnější zařadit do 2.4.2. Návaznost a kritika v zahraničí. S autorovou jazykovou vybaveností zřejmě souvisí fakt, že zahraniční recepci Popovičova díla omezil, zřejmě i v návaznosti na dostupnou sekundární literaturu, pouze na německy a anglicky psané práce.

Pozitivně hodnotím skutečnost, že se autorovi podařilo včlenit Popovičovy práce do kontextu domácích (a přes dobová ideologická omezení) i mezinárodních metodologických východisek a že se zpravidla nedal strhnout ke zjednodušujícím soudům. Přesto považuji za vhodné, aby se vyjádřil ke svému tvrzení v závěru práce, že Popovič vytvořil paradigma vědy o překladu (str. 99).

K formálním aspektům práce nemám výraznější připomínky, výhradu mám pouze k užití přivlastňovacího zájmena v závorce v předposledním odstavci na str. 100.

Závěr: diplomovou práci J. Špirka považuji i přes výše zmíněné výhrady za poměrně zdařilou. I když se autorovi nepodařilo zcela naplnit vytklý cíl, je třeba mít na paměti, že jde o první práci monografického charakteru, věnovanou A. Popovičovi a že se tedy autor musel vyrovnávat nejen s obtížností tématu samotného, ale i dostupností sekundární literatury. Proto i přes výše zmíněné výhrady považuji Špirkovu diplomovou práci za zdařilou a předběžně ji hodnotím známkou **velmi dobře** s výhradou, že konečné hodnocení bude záviset i na průběhu a výsledku obhajoby.

V Praze dne 11. 9. 2006

Prof. PhDr. Jana Králová, CSc.
oponentka